

Arrest

nr. 326 871 van 16 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. GAKWAYA
Le Lorrainstraat 110/27
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie..

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 9 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 december 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 april 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische wettelijk samenwonende partner.

1.2. Op 5 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2024 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn wettelijk geregistreerde partner, de genaamde A.K.S. (...) (NN. (...)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in positieve zin worden besloten voor zover er sprake zou zijn van een dusdanige afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene blijkt echter het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit dat gelinkt is met een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (art. 3 SIS II) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Nergens uit het dossier blijkt dat het terugkeerbesluit en inreisverbod werd ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing ervan heeft bekomen, gezien de seining nog steeds in het SIS systeem is opgenomen op 25.10.2024. Nergens blijkt dus dat het terugkeerbesluit en inreisverbod niet meer van kracht is. Er dient op gewezen te worden dat "het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten" (Arrest Ouhrami van 26.07.2017 Hof van Justitie van de Europese Unie). Uit niets kan blijken dat betrokkene sinds de betekening van de verwijderingsmaatregel de Schengenzone heeft verlaten. Betrokkene heeft de verwijderingsmaatregel opgelegd door Nederland niet opgevolgd. Betrokkene dient zich dus nog steeds te houden aan het geldende terugkeerbesluit en inreisverbod en moet België en bij uitbreiding de Schengenzone verlaten.

Het is onverenigbaar met artikel 25, eerste lid van de 'Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14.06.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijk grenzen' (of de Schengenuitvoeringsovereenkomst) om te stellen dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat. Wanneer immers een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling bepaalt art. 25 dat dit slecht kan 'om ernstige redenen, in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge nationale verplichtingen' en dat deze lidstaat in ieder geval vooraf in overleg dient te treden met de signalerende lidstaat en rekening houden met 'de belangen van deze lidstaat'. Wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, kan een andere Schengenlidstaat geen abstractie maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient, ongeacht of de betrokkene het Schengengrondgebied al dan niet reeds verlaten heeft.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 04.09.2023 een wettelijk geregistreerd partnerschap heeft afgesloten met referentiepersoon. Een geregistreerd partnerschap geeft betrokkene echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Er dient de vraag gesteld te worden of de referentiepersoon feitelijk gedwongen zou worden België en bij uitbreiding Schengen te verlaten, indien aan betrokkene geen recht op verblijf zou worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar,

namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij/zij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorzien, namelijk het bewijs van de verwantschap, het paspoort van betrokkene, het bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, het bewijs van voldoende huisvesting, het bewijs van ziektekostenverzekering voor hen beiden. Noch uit de stukken, noch uit de beschikbare informatie van het administratieve dossier kan er toe besloten worden dat er sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. In het dossier zijn er geen enkele elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch blijkt het omgekeerde het geval. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake. Referentiepersoon heeft weliswaar een minderjarige inwonende zoon, maar uit niets blijkt dat hij verwant is met betrokkene. Referentiepersoon is blijkens de voorliggende loonfiches al geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld in België. Het is dus redelijk te stellen dat referentiepersoon, zowel in het verleden, het heden als in de toekomst, voldoende capaciteiten en garanties heeft om in het levensonderhoud van zichzelf en haar inwonende zoon te voorzien. Hoewel in het administratief dossier niets gekend is over de economische situatie van betrokkene zelf, is hij echter wel op beroepsactieve leeftijd. Behoudens bewijs van het tegendeel is het redelijk te stellen dat ook hij, zoals van een volwassen persoon mag verwacht worden, zelfstandig en onafhankelijk van anderen in het levensonderhoud kan voorzien.

Referentiepersoon is naar België gekomen in 2011 op basis van gezinshereniging met haar vader. Op 27.04.2017 verkreeg zij de Belgische nationaliteit. Ze heeft blijkens het rijksregister 1 inwonend minderjarig kind, waarvan uit niets blijkt dat hij verwant is met betrokkene zoals reeds gemotiveerd. Uit de stukken blijkt dat betrokkene en referentiepersoon elkaar kennen sinds eind 2019/begin 2020. Betrokkene kwam niettemin pas in 2023 naar België om er zich te vestigen. Ondanks zij elkaar dus al enige tijd kennen, hebben zij reeds geruime tijd hun partnerrelatie van op een afstand beleefd. Zowel betrokkene als referentiepersoon kunnen dus hun leven en partnerrelatie verder zetten, ook wanneer zij gescheiden leven van elkaar. Referentiepersoon was dus tot 2023 in staat om voor haar eigen onderhoud in te staan. Het is redelijk te stellen dat zij als Belgische inwoner sinds jaren en als Belgische onderdaan sinds 2017 een voldoende stabiel netwerk en omgeving en een voldoende stabiele financiële situatie heeft om voor zichzelf te kunnen zorgen, alsook kan gebruik maken van allerhande ondersteuning die in België ter beschikking is. Referentiepersoon was – zoals reeds gemotiveerd – lange tijd in staat om zelfstandig te leven in België. Er kan dus verwacht worden dat zij op een gedegen netwerk kan terugvallen, dat zij zelfstandig heeft opgebouwd, om in al de basisbehoeften te kunnen voorzien. Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een geregistreerd partnerschap met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn partner. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn partner in België te ontwikkelen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Dat vergt uiteraard wat meer inspanningen, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden door regelmatige contacten is dat wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Betrokkene en de referentiepersoon hebben als koppel de keuze hoe ze hun gezinsleven verder zetten. Het staat betrokkene en zijn partner vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de partner niet kan gedwongen kan worden het Belgische en Europese grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het afgeleid verblijfsrecht achten wij evenmin van toepassing. Het Al dient te worden ingetrokken. Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben dat het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Het afgeleid verblijfsrecht vindt echter geen toepassing op betrokkene. Het inreisverbod blijft wel degelijk in voege. Betrokkene dient gevolg te geven aan het op hem rustende inreisverbod, zo lang het inreisverbod van kracht is.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesesmemorie beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 40bis, §2, 1° en 2°; 40ter, §2, 1°; 42, §1; 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7 en 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel in haar synthesesmemorie toe als volgt:

"De verzoeker en zijn partner hebben alle nodige documenten neergelegd. Ze hebben een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 04 september 2023 bij de Ambtenaar van Burgerlijke Stand van Antwerpen/Merksem. Deze verklaring werd geregistreerd in het bevolkingsregister op 04 januari 2024.

De verblijfstitel van verzoeker werd geannuleerd op 19 november 2024. Dit betekent dat verzoeker het risico loopt te worden aangehouden als hij de politie zou ontmoeten. In deze omstandigheden leidt hij, uit angst om gearresteerd te worden, niet rustig een privé- en gezinsleven met zijn Belgische partner in de zin van artikelen 8 van EVRM, 5 van de Richtlijn en 7 van Handvest.

De Raad van State oordeelt dat "artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft zijn verblijfstitel te annuleren, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (. . .) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij (. . .)"

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. De persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden moet voldoende hecht zijn. Dit is een feitenkwestie.

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker een geldig verblijfstitel gehad heeft. Tot 19 november 2024 was hij legaal op het grondgebied. Zijn verblijfstitel werd geannuleerd op 19/11/2024. Maar wel de verklaring tot wettelijke samenwoning blijft geldig. De Procureur Des Konings heeft een onderzoek ingesteld dat positief was. Hij vond niets compromitterends. Dat is belangrijk voor de verzoekende partij en haar partner.

Er is bijgevolg onbetwistbaar sprake van een familie-, gezins- en privé-leven in België. Het leven tussen verzoeker en Mevrouw K.S.O. (...) is een privé-leven. Dit moet helemaal gerespecteerd worden in de zin van artikelen 8 EVRM, 5 van de Richtlijn en 7 van Handvest.

2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al geruime tijd op het grondgebied verblijft en gedwongen verwijderd wordt.

Gaat het om een eerste aanvraag om verblijf is er geen inmenging en geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM. Er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting voor de staat is om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; dit geschiedt aan de hand van de 'fair balancer' - toets. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, is er schending van artikel 8 EVRM, 5 van de Richtlijn en 7 van Handvest.

Het gaat om de positieve verplichting voor de Staat om artikel 8 EVRM en 7 Handvest na te leven door aan een vreemdeling toe te staan op zijn grondgebied te verblijven indien er gezinsleden, eigen onderdanen of vreemdelingen, verblijven.

Gaat het om een beslissing tot beëindiging van voortgezet verblijf —annulering van zijn verblijftitel-, dan is er in de inmenging door de Belgische Staat, en dient artikel 8, tweede lid EVRM te worden toegepast. Het recht op gezinsleven is niet absoluut en de inmenging door de overheid is toegestaan voor zover deze inmenging:

- voorzien is bij wet
- een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in artikel 8, tweede lid EVRM
- noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

In dit laatste geval dient de overheid aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het gezinsleven van verzoeker. Er dient m.a.w. een balans, een belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de overheid aantoont gezocht te hebben naar een evenwicht tussen het recht van verzoeker om zijn gezinsleven in België uit te oefenen en de rechten van de Belgische Staat (controle op immigratie). De bestreden beslissing, die een maatregel van inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel van de Staat.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker van zijn Partner zou lopen met een risico met haar te scheiden. Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het gezins- en privé-leven van verzoeker dat beschermd wordt door artikelen 8 EVRM, 5 van de Richtlijn en 7 van Handvest.

Verzoeker heeft recht om te verblijven met zijn Belgische partner, Mevrouw K.S.O. (...). Zij hebben samen een reële band. De verwerende partij betwist dit niet.

Artikel 41, §2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alleram partem? verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen. Inderdaad luidt het artikel "Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

De bestreden beslissing werd genomen zonder het verhoren van de verzoeker. Er is zeker uit de schending met artikel 41, 2 van Handvest.

Het horen ervan maakt deel uit en vormt het begin van het recht op verdediging.

Tegenpartij kon zich in de bestreden beslissing bijgevolg niet beperken tot de vaststelling tot dergelijke aanwijzingen niet aanwezig zouden zijn, maar diende verzoeker voorafgaandelijk echt te horen.

Verzoeker werd niet voorafgaandelijk echt gehoord door tegenpartij. Dit terwijl tegenpartij op de hoogte is van aanwezigheid van de partner Mevrouw K.S.O. (...).

Indien verzoeker opgeroepen en verhoord was geweest door tegenpartij, dan had zij de onderstaande elementen kunnen doen gelden die van aard zijn om op de bestreden beslissing een invloed te hebben.

De verzoeker was op de hoogte van de beslissing van Nederland? Het is niet duidelijk.

Het is geweten dat verzoeker een partner heeft. Zij hebben samen vanaf eind 2018 een privéleven gebouwd. Hieruit volgt dat verzoeker een werkelijke gezinsband heeft met zijn partner. Het gezinsleven van verzoeker en zijn wettelijke samenwonende partner wordt beschermd door artikelen 8 EVRM, 5 van de Richtlijnen en 7 van Handvest.

Uit wat voorafgaat, vloeit voort dat door verzoeker niet horen voor het nemen van de bestreden beslissing, tegenpartij onzorgvuldig heeft behandeld en de bestreden beslissing artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, artikel 5 van de Richtlijn en artikelen 7 en 41, §2 van het Handvest, alsook artikelen 62, 52 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en 1 à 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het principe van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing moet geannuleerd worden.

De bestreden beslissing is zoals volgt gemotiveerd:

"Betrokkene blijkt echter het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien hi het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit dat gelinkt is met inreisverbod genomen door Nederlandse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (art. 3SIS II) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringovereenkomst van het akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake binnenkomst tot het verblijf van vreemdelingen

De verweerder is niet zeker. Waarom is het inreisverbod werd opgelegd tegen verzoeker?

Maar verzoeker is overtuigd dat het inreisverbod nooit betekend werd aan hem door Nederlandse Autoriteiten. De informatie van SIS is niet duidelijk.

Een administratief beslissing die niet werd betekend bestaat niet. Zal deze beslissing tegen de verzoeker afdwingbaar zijn?

Vormt een beslissing die niet ter kennis van de verzoeker is gebracht, een belemmering voor zijn verblijf? Ik denk het niet.

Op basis van een beslissing die niet aan de verzoeker werd betekend, vormt de bestreden beslissing om hem het verblijf met zijn partner, met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten, te weigeren, een flagrante schending van de artikelen 40bis enz, maar in het bijzonder van artikelen 43ter, §2, 1° en 2° en 42, §1 dat in het middel wordt uiteengezet.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd in de zin van artikelen 62, §2 van de wet van 15.12.1980 vreemdelingenwet en artikelen 1 à 3 van de wet van 28 juli 1991 de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Argumenten van verwerende partij bij haar nota met opmerkingen:

Bij haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij:

-De Nederlandse autoriteiten hebben tegen de verzoekende partij een beslissing genomen waarbij de toegang tot het grondgebied van de Schengenstaten werd geweigerd, welk beslissing niet werd ingetrokken of opgeschort;

-Zij citeert de artikelen 1, §1, 8° en 3, 5° van de wet van 15.12.1980 betreffende vreemdelingenwet;

-Zij baseert zich op het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82 van 8 mei 2018 "K.A. tegen België";

Zij geeft een groot stuk van de bestreden beslissing (blz 4 à 7).

Verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing gemotiveerd is. Het beroep tot nietigverklaring moet verworpen worden en de kosten ten laste van de verzoekende partij.

Antwoord van verzoekende partij:

Er blijkt niet bij de nota met opmerkingen van verwerende partij dat de beslissing van Nederlandse Autoriteiten (SIS) ter kennis gebracht werd aan de verzoekende partij. Deze kon niet zijn beroep tegen de beslissing ingediend. In een democratische staat als Nederland is dit van groot belangrijk.

Bijgevolg mag de beslissing van de Nederlandse autoriteiten niet in dit geval in aanmerking worden genomen.

Wat betreft artikelen 1, §1, 8° en 3, 5° van Vreemdelingenwet:

Het artikel 1, 8 van Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

"de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt".

Er is geen sprake over een beslissing tot verwijdering die genomen werd tegen verzoekende partij.

Alle beiden artikelen moeten samen gelezen worden.

Het artikel 3, 5° van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd slaat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

De verzoekende partij probeert niet België of het grondgebied van het Schengenruimte binnen te komen. Verzoeker bevindt zich vanaf 4 januari 2024 op het grondgebied waar hij wettelijk samenwoont met zijn partner, Mevrouw K.S.O. (...).

Dus zijn de twee boven vermelde artikelen niet van toepassing bij dit dossier"

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn schendt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, luidt overigens: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Dit artikel is aldus enkel van toepassing op verwijderingsmaatregelen en de thans bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel maar een weigering van verblijf.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursdaden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar wettelijk geregistreerde partner van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt verduidelijkt dat om een verblijfsrecht als gezinslid te bekomen de verzoekende partij niet enkel dient te voldoen aan de voorwaarden van voormelde bepaling maar ook aan het recht op binnenkomst in België en het Schengengrondgebied, dat het feit dat de verzoekende partij gezinslid is van een burger van de Unie geen afbreuk doet aan deze bepaling, dat zij aldus toegang moet hebben tot het grondgebied en er geen geldig inreisverbod mag zijn, dat voor zover er een inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur nog niet is verstreken, de aanvraag alsnog in positieve zin kan worden besloten voor zover er sprake zou zijn van een dusdanige afhankelijkheid van de referentiepersoon ten aanzien van de aanvrager, dat in dat geval een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd is. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij het recht tot binnenkomst werd ontzegd gezien zij het voorwerp is van een terugkeerbesluit dat gelinkt is met een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten, dat zij *“gesignaleerd (staat) in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen”*, dat nergens uit het dossier blijkt dat het terugkeerbesluit en inreisverbod werd ingetrokken of dat de verzoekende partij een opheffing heeft bekomen, gezien de seining nog steeds in het SIS systeem is opgenomen op 25 oktober 2024, dat dus niet blijkt dat deze niet meer van kracht zijn, dat voorts uit niets blijkt dat de verzoekende partij sinds de betekening van de verwijderingsmaatregel de Schengenzone heeft verlaten, dat zij de verwijderingsmaatregel opgelegd door Nederland niet heeft opgevolgd, dat zij zich aldus nog steeds dient te houden aan het geldende terugkeerbesluit en inreisverbod en België en bij uitbreiding de Schengenzone moet verlaten. Er wordt op gewezen dat het onverenigbaar is met artikel 25, eerste lid van de Schengenuitvoeringsovereenkomst om te stellen dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat, dat wanneer immers een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een *ter fine* van weigering gesignaleerde vreemdeling, deze bepaling stelt dat dit slechts kan om ernstige redenen, in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge nationale verplichtingen en dat deze lidstaat in ieder geval vooraf in overleg dient te treden met de signalerende lidstaat en rekening houden met de belangen van deze lidstaat, dat wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, een andere Schengenlidstaat geen abstractie kan maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de verzoekende partij een verblijfsaanvraag indient, ongeacht of de verzoekende partij het Schengengrondgebied reeds heeft verlaten of niet. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de

binnenkomstvoorwaarden. Er wordt vervolgens gewezen op het feit dat een geregistreerd partnerschap niet automatisch recht geeft op verblijf en naar het feit dat overeenkomstig het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.) beoordeeld moet worden of er een zodanige afhankelijkheid is tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon dat deze kan rechtvaardigen dat aan de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, dat de vraag moet gesteld worden of de referentiepersoon feitelijk gedwongen zou worden om België en bij uitbreiding Schengen te verlaten indien aan de verzoekende partij geen recht op verblijf zou worden toegekend, dat daarbij benadrukt dient te worden dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan een gezinslid een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, dat het Hof benadrukt dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat voor een volwassene een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is, namelijk wanneer de betrokken, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij/zij afhankelijk is. De verwerende partij oordeelt dat er *in casu* geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan de verzoekende partij de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt, waarna zij haar motieven voor dit oordeel weergeeft. Besluitend motiveert de verwerende partij dat op grond van de door haar gemaakte analyse kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied en de ganse Schengenzone te verlaten teneinde opheffing op opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te vragen, haar partner ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, dat het recht op verblijf wordt geweigerd daar de verzoekende partij geen recht op binnenkomst heeft in België gelet op het geldende inreisverbod en ook het afgeleid verblijfsrecht niet van toepassing is, dat het behandelen van de aanvraag gezinshereniging het inreisverbod niet opheft, dat de verzoekende partij dacht een element te hebben dat het inreisverbod kon opheffen, namelijk een gezinsband met de referentiepersoon, dat het afgeleid verblijfsrecht echter geen toepassing vindt en het inreisverbod wel degelijk in voege blijft waardoor de verzoekende partij gevolg dient te geven aan het op haar rustende inreisverbod.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat zij en haar partner alle nodige documenten hebben neergelegd, dat ze een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd op 4 september 2023, dat deze werd geregistreerd in het bevolkingsregister op 4 januari 2024. Zij wijst erop dat haar verblijfstitel werd geannuleerd op 19 november 2024 zodat zij het risico loopt te worden aangehouden, dat zij omwille van de angst gearresteerd te worden geen rustig privé- en gezinsleven met haar Belgische partner in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest kan leiden. De verzoekende partij meent dat niet betwist kan worden dat zij een geldige verblijfstitel gehad heeft, dat zij tot 19 november 2024 legaal op het grondgebied verbleef, dat hoewel haar verblijfstitel werd geannuleerd, haar verklaring tot wettelijke samenwoning nog geldig is, dat het ingestelde onderzoek positief was, dat de procureur des Konings niets compromitterends vond en dit belangrijk is voor haar en haar partner, dat er bijgevolg onbetwistbaar sprake is van een familie, gezins- en privéleven in België, dat het leven tussen haar en haar partner een privéleven is,

dat dit moet gerespecteerd worden in de zin van artikel 8 van het EVRM en 7 van het Handvest. Zij vervolgt dat dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij het risico loopt van haar partner gescheiden te worden en dat niet blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt betreffende haar gezins- en privéleven.

Door louter erop te wijzen dat zij volgens haar alle nodige documenten heeft neergelegd en dat zij en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd op 4 september 2023 en dat deze werd geregistreerd in het bevolkingsregister op 4 januari 2024, werpt de verzoekende partij geen ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Er wordt immers niet betwist dat de verzoekende partij en haar partner een wettelijke samenwoning zijn aangegaan. Daarnaast toont de loutere overtuiging in hoofde van de verzoekende partij dat zij alle nodige documenten heeft neergelegd, op geen enkele wijze aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd zijn met de toepasselijke wettelijke bepalingen. Het louter voorleggen van documenten leidt bovendien niet *ipso facto* tot de vaststelling dat deze documenten ook het voldaan zijn aan de voorwaarden kunnen aantonen.

Door voorts enkel te stellen dat haar verblijfstitel werd geannuleerd op 19 november 2024 zodat zij het risico loopt te worden aangehouden, toont zij evenmin aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd zijn met de toepasselijke wettelijke bepalingen.

De verzoekende partij meent dat door de bestreden beslissing haar privé- en gezinsleven geschonden wordt daar zij niet rustig kan verder leven gelet op de angst gearresteerd te worden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij tracht voor te houden dat zij legaal op het grondgebied verbleef, niet blijkt, en de verzoekende partij niet aantoont, dat zij op het Belgische grondgebied van een niet-precair verblijf heeft genoten. Ook uit het loutere feit dat de verklaring tot wettelijke samenwoning nog geldig is en het ingestelde onderzoek positief was, volgt niet automatisch een recht op verblijf.

Daarnaast stelt de Raad vast dat het gezins- en privéleven van de verzoekende partij met haar wettelijk samenwonende partner niet wordt betwist, maar dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat niet voldaan is aan de binnenkomstvoorwaarden omwille van het geldende inreisverbod, zodat de verzoekende partij – gelet op het feit dat ook niet blijkt dat de referentiepersoon dusdanig afhankelijk is van de verzoekende partij dat, indien de verzoekende partij het Schengengrondgebied verlaat, zij zou gedwongen zijn de verzoekende partij te vergezellen – geen aanspraak kan maken op een verblijfsrecht.

De verzoekende partij meent dat de inmenging in haar gezinsleven moet onderzocht worden, dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij het risico loopt van haar partner gescheiden te worden en dat niet blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt betreffende haar gezins- en privéleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 7 van het Handvest voorziet in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig

is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij enkel en alleen op het grondgebied mocht verblijven in het kader van de behandeling van de huidige aanvraag. De onderhavige zaak betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Van een inmenging in het gezins- en privéleven is bijgevolg geen sprake, nu het niet gaat om een weigering van voortgezet verblijf. Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) moet in dit geval wel onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De verzoekende partij wijst enkel op het feit dat zij en haar partner wettelijk samenwonend zijn en een verklaring hiertoe hebben afgelegd op 4 september 2023, dewelke werd geregistreerd op 4 januari 2024 en dat het ingestelde onderzoek naar hun wettelijke samenwoning positief was wat belangrijk is voor haar en haar partner.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt evenwel gemotiveerd dat de verzoekende partij het recht op binnenkomst is ontzegd gezien zij het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit gelinkt met een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten en de seining naar aanleiding hiervan op 25 oktober 2024 nog steeds opgenomen is in het SIS systeem en wordt voorts benadrukt *“dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.”* De verwerende partij motiveert dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat niet blijkt dat er stukken worden voorgelegd doch

dat er in het dossier geen enkele reden terug te vinden is waarom zij niet zou kunnen gescheiden worden van haar partner, dat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat de referentiepersoon een bijzondere zorg behoeft door de verzoekende partij, noch het omgekeerde, dat van gemeenschappelijke kinderen geen sprake is, dat de referentiepersoon weliswaar een minderjarige inwonende zoon heeft maar uit niets blijkt dat hij verwant is met de verzoekende partij, dat de referentiepersoon blijkens de voorliggende loonfiches ook al ruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is in België, dat het dus redelijk is te stellen dat de referentiepersoon, zowel in het verleden, heden als in de toekomst, voldoende capaciteiten en garanties heeft om in het levensonderhoud van zichzelf en haar zoon te voorzien, dat de verzoekende partij nog op beroepsactieve leeftijd is zodat het, behoudens het bewijs van het tegendeel, redelijk is te stellen dat ook zij, zoals van een volwassen persoon mag verwacht worden, zelfstandig en onafhankelijk van anderen in het levensonderhoud kan voorzien. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij en referentiepersoon elkaar sinds eind 2019/begin 2020 kennen en de verzoekende partij niettemin pas in 2023 naar België kwam om er zich te vestigen, dat ondanks het feit dat zij elkaar reeds enige tijd kennen, zij reeds ruime tijd hun partnerrelatie van op afstand hebben beleefd, dat zowel zij als de referentiepersoon dus hun leven en partnerrelatie verder kunnen zetten ook wanneer zij gescheiden leven van elkaar, dat de referentiepersoon aldus tot in 2023 in staat was om voor haar eigen onderhoud in te staan, dat het redelijk is te stellen dat zij als Belgische inwoner sinds jaren en als Belgische onderdaan sinds 2017 een voldoende stabiel netwerk en omgeving en een voldoende stabiele financiële situatie heeft om voor zichzelf te kunnen zorgen, alsook gebruik kan maken van allerhande ondersteuning die in België ter beschikking is, dat de referentiepersoon lange tijd in staat was om zelfstandig te leven in België, dat er dus kan verwacht worden dat zij op een gedegen netwerk kan terugvallen, dat zij zelfstandig heeft opgebouwd, om in al de basisbehoeften te kunnen voorzien, dat niet blijkt dat de referentiepersoon, door het aangaan van een geregistreerd partnerschap met de verzoekende partij, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder haar aanwezigheid, dat de verzoekende partij en referentiepersoon volwassen personen zijn, dat niets er in het administratief dossier op wijst dat één van hen beiden niet over de nodige capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van het inreisverbod, dat er geen afhankelijkheidsrelatie blijkt waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat, dat het bovendien de verzoekende partij niet onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar partner in België te ontwikkelen, dat moderne communicatiemiddelen hen in tussentijd in staat kan stellen om nauw contact te onderhouden met elkaar, dat bovendien de referentiepersoon België vrijelijk in en uit kan reizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan de verzoekende partij kan worden verder gezet. Tot slot wordt erop gewezen dat de verzoekende partij en de referentiepersoon de keuze hebben als koppel hoe ze hun gezinsleven verderzetten, dat het hen vrijstaat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, dat de referentiepersoon de verzoekende partij vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders, dat het eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt, dat er uit het administratief dossier geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezins- en privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat zij hun gezins- en privéleven enkel in België kunnen verderzetten.

Gelet op voorgaande uitgebreide motivering, kan de verzoekende partij geenszins gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt betreffende haar gezins- en privéleven.

De verzoekende partij maakt voorts met haar betoog geenszins concreet aannemelijk dat voormelde uitgebreide beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest blijkt niet. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de overige door haar in haar middel geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij het recht heeft om te verblijven met haar Belgische partner mevrouw K.S.O., dat zij een reële band hebben en de verwerende partij dit niet betwist.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat aan het recht om in België te verblijven met de wettelijk samenwonende partner verschillende cumulatieve voorwaarden verbonden zijn. *In casu* wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en ook niet kan blijken dat de naleving van de verplichting om het Belgische grondgebied en dat van de ganse Schengenzone te verlaten haar partner ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Nu aan voormelde voorwaarde niet is voldaan, kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de niet betwiste reële band met haar wettelijk samenwonende partner.

3.8. De bestreden beslissing werd volgens de verzoekende partij ook genomen zonder haar te horen. Zij betoogt dat dit een schending is van artikel 41, §2 van het Handvest, dat het horen deel uitmaakt van de rechten van verdediging. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet kon beperken tot de vaststelling dat dergelijke aanwijzingen niet aanwezig zouden zijn, maar

haar voorafgaandelijk diende te horen, dat dit niet gebeurde terwijl de verwerende partij op de hoogte is van de aanwezigheid van haar partner, dat indien zij opgeroepen en gehoord was geweest, zij elementen had kunnen doen gelden die van die aard zijn om op de bestreden beslissing een invloed te hebben, dat het niet duidelijk is of zij op de hoogte was van de beslissing van Nederland. Zij stelt dat het geweten is dat zij een partner heeft en dat zij samen vanaf 2018 een privéleven hebben opgebouwd, dat hieruit volgt dat zij een werkelijke gezinsband heeft met haar partner, dat haar gezinsleven met haar wettelijk samenwonende partner wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, dat hieruit blijkt dat de verwerende partij door haar niet te horen voor het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld en de door haar in haar enig middel geschonden geachte bepalingen heeft geschonden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij die zelf – weliswaar door een verzoekschrift opgesteld door een advocaat – een beroep indient niet dienstig kan betogen dat het niet duidelijk is of zij zelf op de hoogte is van de beslissing van Nederland.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat het geweten is dat zij een partner heeft en dat zij samen vanaf 2018 een privéleven hebben opgebouwd, dat hieruit volgt dat zij een werkelijke gezinsband heeft met haar partner, stelt de Raad enerzijds vast dat uit voormelde stelling blijkt dat de verzoekende partij bevestigt dat deze elementen de verwerende partij reeds gekend waren en anderzijds dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de partnerrelatie van de verzoekende partij en haar partner en hun gezinsband niet wordt betwist.

Echter wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging met haar partner, daar zij geen recht op binnenkomst heeft gelet op het door Nederland uitgevaardigde inreisverbod, dat wel dient nagegaan te worden of zij een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend doordat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen haar en de referentiepersoon dat de laatstgenoemde feitelijk gedwongen zou zijn België en bij uitbreiding Schengen te verlaten, indien aan de verzoekende partij geen recht op verblijf zou worden toegekend. Hierbij wordt opgemerkt dat de loutere gezinsband niet volstaat en dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden hun leven te leiden, dat enkel in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is dat een volwassene op geen enkele wijze van het familielid van wie hij of zij afhankelijk is kan worden gescheiden, dat *in casu* niet blijkt dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding.

De verzoekende partij meent dat zij hieromtrent had moeten gehoord worden doch dat dit niet is gebeurd.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

De Raad kan voorts volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij, indien zij uitdrukkelijk was gevraagd naar de afhankelijkheidsrelatie en naar bewijzen hieromtrent, zij in dit verband nog dienstige verklaringen of stukken had kunnen aanbrengen, die de verwerende partij niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat zij enig belang heeft bij deze grief.

3.9. Betreffende het motief *“Betrokkene blijkt echter het recht tot binnenkomst onttrekt, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit dat gelinkt is met een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (art. 3 SIS II) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.”* betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet zeker is en stelt zij zich de vraag waarom haar een inreisverbod werd opgelegd. De verzoekende partij is overtuigd dat het inreisverbod haar nooit betekend werd door de Nederlandse autoriteiten. Zij meent dat een administratieve beslissing die niet werd betekend, niet bestaat en stelt zich de vraag of deze beslissing haar afdwingbaar is, of een beslissing die haar niet ter kennis werd gebracht een belemmering vormt voor haar verblijf. Zij denkt van niet en meent dat de bestreden beslissing die haar het verblijf met haar wettelijk samenwonende partner weigert, op grond van een beslissing die haar niet betekend werd, een flagrante schending vormt van de artikel 40bis en volgende maar in het bijzonder van artikel 43ter, §2, 1° en 2° (lees: artikel 40ter, §2, 1° en 2°) en 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

Als repliek op de verweernota, stelt de verzoekende partij nog dat niet blijkt dat de beslissing van de Nederlandse autoriteiten haar ter kennis werd gebracht, dat zij aldus geen beroep tegen de beslissing kon indienen, dat dit in een democratische staat als Nederland van belang is en dat de beslissing van Nederland in dit geval dan ook niet in aanmerking mag worden genomen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het feit dat de verwerende partij, blijkens de bestreden beslissing, niet op de hoogte is waarom de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten – *“hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.”* – geen afbreuk doet aan de pertinente en determinerende vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij het recht op binnenkomst is ontzegd daar zij het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit dat gelinkt is met een inreisverbod. De reden voor het opleggen van het inreisverbod door de Nederlandse autoriteiten is *in casu* niet relevant, minstens toont de verzoekende partij door louter te wijzen op het niet duidelijk vermelden in de bestreden beslissing van de reden door de verwerende partij, het tegendeel niet aan.

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt waarom haar een inreisverbod werd opgelegd en ervan overtuigd is dat het inreisverbod haar nooit betekend werd door de Nederlandse autoriteiten, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien doet de al dan niet betekening van het inreisverbod aan de verzoekende partij door de Nederlandse autoriteiten geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij, na consultatie van de databank, moest vaststellen dat de verzoekende partij geseind is op het Schengengrondgebied op grond van een inreisverbod opgelegd door de Nederlandse autoriteiten, waardoor zij aldus diende vast te stellen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden.

Hieromtrent verduidelijkt de Raad dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 3 van SIS II (dit is Verordening (EU) 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006 (hierna: Verordening 2018/1861)). Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

- 1. „signalering”: een in SIS ingevoerde reeks gegevens aan de hand waarvan de bevoegde autoriteiten een persoon kunnen identificeren met het oog op het uitvoeren van een specifieke actie;*
- 2. „aanvullende informatie”: andere informatie dan de in SIS opgeslagen signaleringsgegevens, die gerelateerd is aan signaleringen in SIS en die via de Sirene-bureaus moet worden uitgewisseld:*
 - a) om de lidstaten in staat te stellen elkaar te raadplegen of elkaar inlichtingen te verstrekken bij de invoering van een signalering;*
 - b) bij een hit zodat de passende actie kan worden ondernomen;*
 - c) indien de gevraagde actie niet kan worden uitgevoerd;*
 - d) inzake de kwaliteit van de SIS-gegevens;*
 - e) inzake de verenigbaarheid en de prioriteit van signaleringen;*
 - f) inzake toegangsrechten;*
- 3. „extra gegevens”: de in SIS opgeslagen en aan signaleringen in SIS gerelateerde gegevens die onmiddellijk ter beschikking van de bevoegde autoriteiten moeten staan wanneer personen over wie gegevens in SIS zijn ingevoerd, worden gelokaliseerd als gevolg van een doorzoeking van SIS; L 312/22 NL Publicatieblad van de Europese Unie 7.12.2018 (1) Verordening (EG) nr. 45/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2000 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de communautaire instellingen en organen en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB L 8 van 12.1.2001, blz. 1).*
- 4. „onderdaan van een derde land”: eenieder die geen burger van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU is, met uitzondering van begunstigen van rechten van vrij verkeer die gelijkwaardig zijn aan die van burgers van de Unie uit hoofde van overeenkomsten tussen de Unie of de Unie en haar lidstaten, enerzijds, en derde landen, anderzijds;*
- 5. „persoonsgegevens”: persoonsgegevens als gedefinieerd in artikel 4, punt 1, van Verordening (EU) 2016/679;*
- 6. „verwerking van persoonsgegevens”: een bewerking of een geheel van bewerkingen met betrekking tot persoonsgegevens of een geheel van persoonsgegevens, al dan niet uitgevoerd via geautomatiseerde procedés, zoals het verzamelen, vastleggen, registreren in logbestanden, ordenen, structureren, opslaan, veranderen of wijzigen, opvragen, raadplegen, gebruiken, verstrekken door middel van doorzenden, verspreiden of op andere wijze ter beschikking stellen, in overeenstemming brengen of combineren, beperken van de verwerking, wissen of vernietigen van gegevens;*

7. „match”: de opeenvolging van de volgende stappen: a) een eindgebruiker voert een doorzoeking uit in SIS; b) uit die doorzoeking blijkt dat een andere lidstaat een signalering in SIS heeft ingevoerd, alsmede c) gegevens betreffende de signalering in SIS komen overeen met de gegevens van de doorzoeking;
8. „hit”: een match die voldoet aan de volgende criteria: a) hij is bevestigd door: i) de eindgebruiker, of ii) de bevoegde autoriteit overeenkomstig de nationale procedures, indien de betrokken match gebaseerd was op de vergelijking van biometrische gegevens, en b) er wordt om verdere acties verzocht;
9. „signalerende lidstaat”: de lidstaat die de signalering in SIS heeft ingevoerd;
10. „verlenende lidstaat”: de lidstaat die overweegt een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur te verlenen of te verlengen, of verleend of verlengd heeft, en die bij de raadplegingsprocedure met een andere lidstaat betrokken is;
11. „uitvoerende lidstaat”: de lidstaat die de gevraagde actie naar aanleiding van een hit uitvoert of heeft uitgevoerd;
12. „eindgebruiker”: een personeelslid van een bevoegde autoriteit dat gemachtigd is CS-SIS, N.SIS of een technische kopie daarvan rechtstreeks te doorzoeken;
13. „biometrische gegevens”: persoonsgegevens die het resultaat zijn van een specifieke technische verwerking met betrekking tot de fysieke of fysiologische kenmerken van een natuurlijke persoon op grond waarvan eenduidige identificatie van die natuurlijke persoon mogelijk is of wordt bevestigd, met name foto's, gezichtsopnamen en dactyloscopische gegevens;
14. „dactyloscopische gegevens”: gegevens over vingerafdrukken en handpalmafdrukken, die vanwege hun uniciteit en de referentiepunten die zij bevatten, accurate en definitieve vergelijkingen mogelijk maken ten aanzien van de identiteit van een persoon;
15. „gezichtsopname”: een digitale afbeelding van het gezicht met toereikende resolutie en kwaliteit voor gebruik bij geautomatiseerde biometrische matching;
16. „terugkeer”: terugkeer als omschreven in artikel 3, punt 3, van Richtlijn 2008/115/EG;
17. „inreisverbod”: een inreisverbod als omschreven in artikel 3, punt 6, van Richtlijn 2008/115/EG;
18. „terroristische misdrijven”: strafbare feiten naar nationaal recht bedoeld in de artikelen 3 tot en met 14 van Richtlijn (EU) 2017/541 van het Europees Parlement en de Raad (1), of, voor de niet door die richtlijn gebonden lidstaten, strafbare feiten die daaraan gelijkwaardig zijn;
19. „verblijfsvergunning”: een verblijfsvergunning als omschreven in artikel 2, punt 16, van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad (2);
20. „visum voor een verblijf van langere duur”: een visum als omschreven in artikel 18, lid 1, van de overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen;
21. „gevaar voor de volksgezondheid”: een gevaar voor de volksgezondheid als gedefinieerd in artikel 2, punt 21, van Verordening (EU) 2016/399.”

De Raad ziet niet in hoe op grond van deze bepaling – nog daargelaten de vaststelling dat uit de informatie in het administratief dossier niet blijkt dat een signalering gebeurde op deze grond – zou kunnen vastgesteld worden dat de verzoekende partij door de Nederlandse autoriteiten gesignaleerd werd *ter fine* van weigering van toegang.

De Raad merkt wel op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door Nederland geseind staat als “Reason for the alert: Art. 3 of Regulation (EU) 2018/1860 - Terugkeerbesluiten voor onderda(a)n(en) van derde landen”. Deze informatie is afkomstig uit een “FORM N-B”, dat het enige document vormt, behoudens een e-mail conversatie (zie *infra*), in het administratief dossier die betrekking heeft op de seining van de verzoekende partij in het SIS systeem. Hieromtrent wordt in het document verduidelijkt “FORM N - RAADPLEGINGSPROCEDURE MET BETREKKING TOT SIGNALERINGEN INZAKE TERUGKEER OF SIGNALERINGEN MET HET OOG OP WEIGERING VAN TOEGANG EN VERBLIJF B. RAADPLEGING VOORAFGAAND AAN HET VERLENEN OF VERLENGEN VAN EEN VERBLIJFSVERGUNNING OF EEN VISUM VOOR VERBLIJF VAN LANGERE DUUR (ARTIKEL 9, LID 1, TERUGKEER – ARTIKEL 27 GRENZEN) – ANTWOORD OP EEN RAADPLEGINGSVERZOEK”. Alsook “form.pdf.form-content.reasonForConsultationNForm Raadpleging voorafgaand aan het verlenen of verlengen van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur (artikel 27 van Verordening (EU) 2018/1861 – artikel 9 van de Verordening (EU) 2018/1860): antwoord op een raadplegingsverzoek” en daarna “Legal basis and deadlines for the consultation – 396 Artikel 9, lid 1 van Verordening (EU) 2018/1860 (maximaal 10 kalenderdagen)”. Voorts wordt aangegeven onder “Reason for the decision – (...) Subject voluntarily left the asylum facility before the application for asylum could be treated. Subsequently the return decision and entry ban were issued. (...) Date of the decision (...) Invalid Date Date of delivery of the decision – (...) Invalid Date Date of enforcement of the decision - (...) Invalid Date Duration of validity of the decision – (...) 2years “.

Artikel 3 van de Verordening (EU) 2018/1860 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende het gebruik van het Schengeninformatiesysteem voor de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen (hierna: Verordening 2018/1860) – dat aldus vermeld wordt door Nederland als reden voor de signalering – luidt als volgt:

“Invoering van signaleringen inzake terugkeer in SIS

1.De lidstaten voeren in SIS signaleringen in van onderdanen van derde landen jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd om te verifiëren of aan de terugkeerverplichting is voldaan en om de tenuitvoerlegging van terugkeerbesluiten te ondersteunen. Wanneer een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, wordt onverwijld een signalering inzake terugkeer in SIS ingevoerd.

2.De lidstaten kunnen ervan afzien signaleringen inzake terugkeer in te voeren, indien de terugkeerbesluiten onderdanen van derde landen betreffen die in afwachting van verwijdering worden vastgehouden. Indien de betrokken onderdanen van derde landen worden vrijgelaten zonder te worden verwijderd, wordt in SIS onverwijld een signalering inzake terugkeer ingevoerd.

3.De lidstaten kunnen er van afzien signaleringen inzake terugkeer in te voeren, indien het terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd aan de buitengrens van een lidstaat en onmiddellijk ten uitvoer wordt gelegd.

4.De termijn voor vrijwillig vertrek die is toegekend overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2008/115/EG, wordt onmiddellijk in de signalering inzake terugkeer geregistreerd. Een verlenging van die termijn wordt onverwijld in de signalering geregistreerd.

5.Elke schorsing of uitstel van de uitvoering van het terugkeerbesluit, onder meer als gevolg van het instellen van beroep, wordt onmiddellijk in de signalering inzake terugkeer geregistreerd.”

Artikel 9 van de voormelde Verordening bepaalt:

“Raadpleging voorafgaand aan het verlenen of verlengen van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur

1.Indien een lidstaat verlening of verlenging overweegt van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur van een onderdaan van een derde land voor wie een andere lidstaat een signalering inzake terugkeer vergezeld van een inreisverbod heeft ingevoerd, raadplegen de betrokken lidstaten elkaar via de uitwisseling van aanvullende informatie, volgens onderstaande regels:

a) voorafgaand aan de verlening of verlenging van de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur raadpleegt de verlenende lidstaat de signalerende lidstaat;

b) de signalerende lidstaat beantwoordt het raadplegingsverzoek binnen tien kalenderdagen;

c) bij gebreke van een antwoord binnen de onder b) genoemde termijn, wordt de signalerende lidstaat geacht geen bezwaar te hebben tegen de verlening of verlenging van de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur;

d) bij het nemen van het betrokken besluit houdt de verlenende lidstaat rekening met de motivering van het besluit van de signalerende lidstaat en neemt hij, overeenkomstig het nationaal recht, elk gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid dat de aanwezigheid van de betrokken onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan vormen, in overweging;

e) de verlenende lidstaat stelt de signalerende lidstaat van zijn besluit in kennis; en

f) indien de verlenende lidstaat de signalerende lidstaat ervan in kennis stelt dat hij voornemens is de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur te verlenen of te verlengen, of dat hij daartoe heeft besloten, wist de signalerende lidstaat de signalering inzake terugkeer.

Het uiteindelijke besluit tot het al dan niet verlenen van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur aan een onderdaan van een derde land berust bij de verlenende lidstaat.

2.Indien een lidstaat verlening of verlenging overweegt van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur van een onderdaan van een derde land voor wie een andere lidstaat een signalering inzake terugkeer zonder een inreisverbod heeft ingevoerd, stelt de verlenende lidstaat de signalerende lidstaat er onverwijld van in kennis dat hij voornemens is een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur te verlenen of dat hij deze heeft verleend. De signalerende lidstaat wist onverwijld de signalering inzake terugkeer.” (eigen onderlijnen)

Artikel 4, 1) en 2) van de voormelde Verordening bepaalt:

“Gegevenscategorieën

1.De overeenkomstig artikel 3 van deze verordening in SIS ingevoerde signaleringen inzake terugkeer omvatten uitsluitend de volgende gegevens:

(...)

z) de vermelding of het terugkeerbesluit vergezeld gaat van een inreisverbod dat de grond vormt voor een signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf ingevolge artikel 24, lid 1, onder b), van Verordening (EU) 2018/1861.

2.De reeks gegevens die minimaal nodig is om een signalering in SIS in te voeren, bestaat uit de gegevens als bedoeld in lid 1, onder a), f), j), l), m), x) en z). De overige in dat lid bedoelde gegevens worden eveneens in SIS ingevoerd als deze beschikbaar zijn.”

Gelet op voormelde bepalingen en de vermelding in het ‘FORM N-B’, dat het gaat om een raadpleging op grond van artikel 9, eerste lid van de Verordening 2018/1860 alsook de uitdrukkelijke vermelding van een

“entry ban” (inreisverbod), en het feit aldus dat verplicht dient vermeld te worden bij een signalering in SIS of het terugkeerbesluit vergezeld gaat van een inreisverbod, kan wel degelijk vastgesteld worden dat de verzoekende partij geseind is op het Schengengrondgebied op grond van een inreisverbod opgelegd door de Nederlandse autoriteiten.

Ter volledigheid wijst de Raad er voorts ook op dat het *in casu* (nog) niet gaat om een signalering conform artikel 24 van de Verordening 2018/1861 (invoering van signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf) daar de verzoekende partij het Schengengrondgebied nog niet heeft verlaten en het dus niet gaat om grenscontroles. Een dergelijke signalering lijkt pas geactiveerd te worden op het tijdstip waarop de onderdaan van het derde land het Schengengebied verlaat, zoals blijkt uit overweging 14 van de Verordening 2018/1860 waarin onder meer verduidelijkt wordt *“Wanneer een terugkeerbesluit vergezeld gaat van een inreisverbod, dient een signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf te worden ingevoerd in SIS, overeenkomstig Verordening (EU) 2018/1861. In dergelijke gevallen dienen de lidstaten alle nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat het tijdstip waarop de onderdaan van het derde land het Schengengebied verlaat, volledig samenvalt met het tijdstip waarop de signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf in SIS wordt geactiveerd. Indien uit de in SIS vervatte gegevens blijkt dat het terugkeerbesluit vergezeld gaat van een inreisverbod, dient het inreisverbod voor tenuitvoerlegging vatbaar te zijn.”* Het loutere feit dat het (nog) niet gaat om een signalering conform artikel 24 van de Verordening 2018/1861 en aldus om een signalering *ter fine* van weigering van toegang, waardoor ook niet dienstig kan verwezen worden naar artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, doet echter geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen dat uit de stukken van het administratief dossier (‘FORM N-B’), gelet op de bepalingen van Verordening 2018/1860, blijkt dat de verzoekende partij geseind is op het Schengengrondgebied op grond van een inreisverbod opgelegd door de Nederlandse autoriteiten.

De vermelding van het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit dat gelinkt is met een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten en zij geseind is op het Schengengrondgebied, volstaat om te stellen dat zij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden in België en het Schengengrondgebied, dat de verzoekende partij immers toegang moet hebben tot het grondgebied en er geen geldig inreisverbod mag zijn. De verwerende partij heeft er terecht op gewezen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, dat wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, een andere Schengenlidstaat geen abstractie kan maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient, ongeacht of de betrokkene het Schengengrondgebied al dan niet reeds heeft verlaten.

Het Hof van Justitie heeft ook in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, verder gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (zie RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654).

De vermeldingen in de bestreden beslissing dat het gaat om een seining *“ter fine van weigering van toegang”* alsook de verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zijn overtuigend.

Waar de verzoekende partij betoogt dat een administratieve beslissing die niet werd betekend, niet bestaat en zich de vraag stelt of deze beslissing haar afdwingbaar is, of een beslissing die haar niet ter kennis werd gebracht een belemmering vormt voor haar verblijf, alsook betoogt dat zij bij gebrek aan kennisgeving geen beroep kon aantekenen en de beslissing van Nederland dan ook niet in aanmerking mag worden genomen, toont zij niet aan uit welke bepalingen zou volgen dat door een andere dan de signalerende lidstaat geen verblijfsrechtelijke maatregelen kunnen worden genomen zonder de betrokken derdelander in kennis te stellen van de beslissing van de signalerende lidstaat op grond waarvan deze de SIS-seining heeft ingevoerd. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij zich niet mocht beroepen op de seining in SIS en betwist met haar betoog niet dat uit het administratief dossier blijkt dat zij geseind is op het Schengengrondgebied op grond van een inreisverbod opgelegd door de Nederlandse autoriteiten. Uit deze stukken blijkt aldus dat zij geseind is op grond van artikel 3 van de Verordening 2018/1860. Artikel 19 van deze Verordening luidt als volgt:

“Toepasselijkheid van de bepalingen van Verordening (EU) 2018/1861

Voor zover niet in deze verordening vastgesteld, zijn de bepalingen inzake de invoering, verwerking en bijwerking van signaleringen, de verantwoordelijkheden van de lidstaten en eu-LISA, de voorwaarden voor toegang tot en de toetsingstermijn voor signaleringen, gegevensverwerking, gegevensbescherming,

aansprakelijkheid en toezicht en statistieken, als vastgelegd in de artikelen 6 tot en met 19, artikel 20, leden 3 en 4, alsook in artikel 21, artikel 23, artikel 32, artikel 33, artikel 34, lid 5, en de artikelen 38 tot en met 60 van Verordening (EU) 2018/1861, van toepassing op de overeenkomstig deze verordening in SIS ingevoerde en verwerkte gegevens.”

Aldus is artikel 54.1 van de Verordening 2018/1861 van toepassing. Deze bepaling luidt als volgt:

“Rechtsmiddelen

1. Onverminderd de bepalingen inzake rechtsmiddelen van Verordening (EU) 2016/679 en Richtlijn (EU) 2016/680 heeft eenieder het recht om naar aanleiding van een hem betreffende signalering bij elk naar het nationale recht van elke lidstaat bevoegde instantie, waaronder de rechter, beroep in te stellen met het oog op inzage, rectificatie, wissing en op het verkrijgen van informatie of schadevergoeding in verband met zijn signalering.”

De verzoekende partij heeft aldus het recht een beroep in te stellen met het oog op inzage en het verkrijgen van informatie. De verzoekende partij heeft aldus een mogelijkheid om zich te bevragen omtrent de beslissing die aan de SIS-seining ten grondslag ligt. Het komt de verzoekende partij toe zich te wenden tot de Nederlandse autoriteiten indien zij meent dat de SIS-seining of het onderliggende inreisverbod niet rechtsgeldig is.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij met haar betoog aldus niet aan dat de bestreden beslissing die haar het verblijf met haar wettelijk samenwonende partner weigert, op grond van een beslissing die haar – zo betoogt zij – niet betekend werd, een flagrante schending vormt van de artikel 40*bis* en volgende maar in het bijzonder van artikel 43*ter*, §2, 1° en 2° (lees: artikel 40*ter*, §2, 1° en 2°) en 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Betreffende artikel 1, §1, 8° en artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet betoogt de verzoekende partij dat er geen sprake is van een beslissing tot verwijdering, dat beide artikelen samen moeten gelezen worden. Zij betoogt dat zij niet België of het grondgebied van de Schengenruimte probeert binnen te komen, dat zij zich vanaf 4 januari 2024 op het grondgebied bevindt waar zij wettelijk samenwoont met haar partner, dat de twee bepalingen dan ook niet van toepassing zijn in dit dossier.

De Raad kan volstaan met de vaststelling dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar artikel 1, §1, 8° van de Vreemdelingenwet en dat de verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet *in casu* overtoollig is, zoals blijkt uit de uiteenzetting in 3.9. Haar betoog, dat in feite een repliek vormt op de nota met opmerkingen en geen kritiek op de bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig.

3.11. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar in haar enig middel geschonden geachte bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.12. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER